

wottis temma kuriā nou wasto. Lam-
bad üksi agga ei uskunud tedda, ja jäid
vanna viisi järret ellama. Agga tei-
sed, kes ka mahhest sū pärast olli õ hirmo-
sanud, läksid sest aiast laiale, hakkasid
huluma ja peikist emast lahti wötna! mis
tänuini vīmeti teadsid, ente se koobus elnud
ollerad. Nende kurti meel ihhaldas mässaja
elle, ja et kui maia mees neid heaga nomis,
ka monnel hirmo andis, siiski ei motnud
nemmad ennam temma sanna kuulda,
vaid teggid kahjo ja melehalgust temmale
ja keikidele seál tüberkaudo. Nemmad
joosid wallale mõda maad. Härjad
aiasid äedo mahha ja pannid vilja nab-
rad nahka; hobbo sed wotsid woimust
täest, kargasid krawide ja aedade ülle,
ja tallasid vilja ja heinamaad futumaks
ärra; sead tengu sid orrate üles, ja pöör-
lesid vilja suhjade al. Ei hobbone, eg-

ga hārg ašiud ennam enust töle kätte,
vaid panni agga wasto; ei lebm lastnud
ennast lüpsta, ei siiga lauta liini pañna.
Keik, mis piddi sundima, jäi teggemata,
ja õige kirjo luggu olli nüüd selle kar-
jaga.

Agga tas se wastopanneminne, se
törluminne, se wallalejooksminne ja kär-
rotseminne sel karijal heaks tulit! Ei töest
mitte. Tali tulli kätte ja ei jänud tal-
te ülle toidust, sest keik olli hulkatud ja
rikkitud, mis toidussels tarvis läks.
Omma kie peál ellades, ilma hoidjettu
ja kariatseta, tulsi hunt ja mardis nödre-
maid nende seast. Teised eßisid met a
ärra, ja ei leidnud ennam feed. Monned
tappis nälg ja janno, monned jälle külm
ja palju said muud surma. Ja, kui nem-
ma